

Úschova

Má-li věřitel vykonatelnou pohledávku proti příjemci nebo přihlašovatel, kteří požádali o vydání předmětu úschovy, avšak předmět úschovy jim dosud nebyl vydán, může se domáhat též uspokojení z předmětu úschovy; nejde ovšem o právo k předmětu úschovy, jak ho má na mysli řízení o úschovách, a způsobilým právním prostředkem tu proto není žaloba ve smyslu ustanovení § 299 odst. 1 z. ř. s., ale jen návrh na nařízení výkonu rozhodnutí (exekuce) postižením majetkových práv příjemce nebo přihlašovatele podle ustanovení § 320 o. s. ř.

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky č.j. 21 Cdo 2304/2019-279 ze dne 11.5.2020)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v právní věci žalobkyně Career Partner, s. r. o. se sídlem v P., zastoupené Mgr. Ing. R.B., advokátem se sídlem v P., proti žalované ppm factum a. s. se sídlem v R., zastoupené JUDr. J.V., Ph.D., advokátem se sídlem v P., o nahrazení souhlasu s vydáním předmětu soudní úschovy, vedené u Okresního soudu Plzeň - město pod sp. zn. 34 C 352/2015, o dovolání žalované proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 22. ledna 2019, č. j. 64 Co 305/2018 - 224, tak, že dovolání žalované se zamítá.

Z odůvodnění:

Na návrh společnosti Masokombinát Plzeň s. r. o., IČO 00884600 (nyní Schneider Food, s. r. o., IČO 00884600) - dále též jen „složitel“, „uživatel“ nebo „dlužník“ - Okresní soud Plzeň - město usnesením ze dne 12. 1. 2015, č. j. 29 Sd 28/2014-55, přijal do úschovy částku 567.430,30 Kč, která „představuje platbu agentuře za poskytnutí jejích služeb“, a to ve prospěch příjemců - žalobkyně a žalované, neboť složitel má důvodnou pochybnost, zda je oprávněným příjemcem uvedené platby žalobkyně nebo žalované.

Žalobou ze dne 10. 7. 2015 se žalobkyně (též příjemce) domáhala vydání rozsudku, kterým by soud žalované uložil souhlasit s vydáním částky 567.430,30 Kč složené složitelem ze soudní úschovy žalobkyni. Žalobu odůvodnila zejména tím, že mezi složitelem, žalovanou a žalobkyní (rovněž označenou příjemkyní) byla dne 27. 5. 2014 uzavřena „rámcová smlouva o dočasném přidělování zaměstnanců“ (dále též jen „Rámcová smlouva“), jejímž obsahem bylo upravit podmínky, za nichž bude žalobkyně zabezpečovat poskytování svých zaměstnanců jako pracovníků do výroby složiteli jako uživateli. Formálním účastníkem smlouvy byla také žalovaná, která ovšem není ze smlouvy nijak vázána žádnými právy ani povinnostmi. Dodávky pracovních sil žalobkyně ve prospěch složitele probíhaly pouze v červnu a červenci 2014. Složitel hradil žalobkyni mzdové náklady a zákonné odvody za jí dodané zaměstnance („cca 0,5 mil. Kč za měsíc červen a 1 mil. Kč za červenec 2014“). Složená částka představuje odměnu žalobkyně (Agentury) za její činnost spojenou s obstaráváním a dodáváním pracovních sil do Masokombinátu Plzeň, s. r. o. (složiteli). Jedná se o „rozdíl mezi režijními náklady žalobkyně, tj. veškeré platby uhrazeny zaměstnancům či za zaměstnance, a celkovou platbu, která byla primárně jednotkově sjednána“ mezi složitelem a žalobkyní.

Okresní soud Plzeň-město rozsudkem ze dne 30. 5. 2018, č. j. 34 C 352/2015-194, uložil žalované povinnost „souhlasit s vydáním předmětu úschovy, konkrétně finanční částky 187.389 Kč ze soudní úschovy Okresního soudu Plzeň - město žalobkyni“ (výrok I.), žalobu o „nahrazení souhlasu s vydáním předmětu úschovy, konkrétně finanční částky 380.041,30 Kč ze soudní úschovy Okresního soudu Plzeň - město“, zamítl (výrok II.) a rozhodl, že žalobkyně je povinna zaplatit žalované náklady

řízení ve výši 56.848,58 Kč k rukám zástupkyně žalované (výrok III.). Vyšel z toho, že žalobkyně a žalovaná uzavřely dne 15. 4. 2014 „smlouvu o vzájemné spolupráci“ (dále též jen „Smlouva“) „za účelem splnění kritérií a požadavků uvedených ve výběrovém řízení na dočasné přidělování zaměstnanců agenturou práce vypsaneho společností Masokombinát Plzeň s. r. o.“ a v čl. 1 odst. 2 přílohy ke Smlouvě se „Společnost“ (žalovaná) zavazuje, že v případě splnění všech povinností uvedených v odst. 1 přílohy, zaplatí „Partnerovi“ (žalobkyni) měsíční odměnu ve výši 100.000 Kč vždy do 20. dne v měsíci následujícího po měsíci, ve kterém došlo k plnění ze zakázky, že „obě agentury“ (žalobkyně a žalovaná) společně na základě přihlášky ze dne 17. 4. 2014 vyhrály výběrové řízení do Masokombinátu Plzeň s. r. o. (složitele) a na základě toho byla mezi všemi třemi účastníky (složitel, žalobkyně a žalovaná) uzavřena Rámcová smlouva ze dne 27. 5. 2014. V Rámcové smlouvě jsou „uvedeni tři účastníci, Masokombinát (uživatel) a ppm factum a Career Partner (agentura), ale smlouva je koncipovaná jako smlouva dvoustranná, což prohlásila žalobkyně i žalovaná“. V čl. VIII. bodu 3 Rámcové smlouvy bylo ujednáno, že jakékoliv změny této dohody jsou možné pouze formou písemného dodatku, jež bude odsouhlasen oběma smluvními stranami, a z toho plyne, že „byla chápána jako smlouva dvoustranná s tím, že na jedné straně vystupují dvě agentury, a to jednak ppm factum (žalovaná) a Career Partner (žalobkyně)“. Uživatel (složitel) se zavázal zaplatit agentuře odměnu, ale z Rámcové smlouvy nevyplývá, jakým způsobem by měla být „odměna, která by byla či bude vyplácena podle čl. IV., mezi agentury rozdělována, tedy, které agentuře by náležela jaká část, event. jaký podíl“. Dovodil, že ujednání čl. IV. Rámcové smlouvy týkající se odměny, je ve smyslu ustanovení § 553 odst. 1 a § 554 o. z. jednáním zdánlivým, ke kterému se nepřihlíží. Jediná smlouva, ze které vyplývá, jakým způsobem by měly být peníze vypláceny a mezi „agentury“ děleny, je smlouva, která byla uzavřena mezi žalobkyní a žalovanou dne 15. 4. 2014, kde se v příloze uvádí, že v případě, že žalobkyně (Partner) splní všechny tam vypsane podmínky, pak že jí bude „Společností“ (žalovanou) vyplacena odměna (ve výši 100.000 Kč vždy do 20. dne v měsíci následujícího po měsíci, ve kterém došlo k plnění ze zakázky). Uzavřel, že „žalobkyni, jako subdodavateli, přísluší pouze odměna za dva měsíce, a to za červen a červenec 2014, kdy probíhaly dodávky zaměstnanců do Masokombinátu Plzeň, vždy ve výši 100.000 Kč plus DPH měsíčně. Protože „už byly vyplaceny nějaké zálohové platby“ (celková vyplacená částka činí 54.611 Kč), výsledná částka činí 187.389 Kč a v tomto rozsahu bylo žalobě vyhověno. Zbývající částka 380.041,30 Kč „přísluší žalované, kdy smlouva z 27. 5. 2014 řeší povinnost uživatele vyplatit odměnu agentuře a smlouva z 15. 4. 2014 blíže upravuje vztah mezi oběma agenturami“.

K odvolání obou účastnic (žalobkyně pouze do výroku II. a III. a žalovaná jen do výroku III.) Krajský soud v Plzni rozsudkem ze dne 22. 1. 2019, č. j. 64 Co 305/2018 - 224, rozsudek soudu prvního stupně „v napadené části“ (ve výrocih II. a III.) změnil tak, že žalovaná „je povinna souhlasit s vydáním předmětu úschovy, to je částky 380.041,30 Kč, ze soudní úschovy Okresního soudu Plzeň-město žalobkyni“ a že žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni na náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů 173.400 Kč „ve prospěch zástupce žalobkyně“. Vyšel z toho, že „obě účastnice jsou jednou stranou Rámcové smlouvy z toho důvodu, že podaly společně přihlášku do výběrového řízení vyhlášeného uživatelem“ (složitelem). Rámcová smlouva upravuje v odstavci III. bod 8 a v odstavci IV. odměnu, kterou bude platit uživatel agentuře včetně výše nákladů spojených s činností agenturního zaměstnance. Částka v sobě souhrnně představuje mzdu pro zaměstnance, odvody za zaměstnance i poplatek agentuře. I když Rámcová smlouva neuvádí přesně, které z účastnic bude tato platba poskytována, nelze z toho důvodu považovat ujednání ve smlouvě za zdánlivé, jak dovodil soud prvního stupně. Neurčitost projevu vůle je nahrazena zněním zákonné úpravy. Vzhledem k charakteru vztahu agenturního zaměstnance, agentury a uživatele není pochyb o tom, že uživatel musí vyplatit sjednanou odměnu jen agentuře, která mu dodává své zaměstnance k výkonu práce, tedy žalobkyni. Na tomto závěru nemůže nic změnit ani tvrzení žalované, že se podílela na získávání zaměstnanců pro žalobkyni, ani to, že částka složená uživatelem do úschovy nepředstavuje mzdu zaměstnanců, ale poplatek agentuře. Nárok na odměnu za „příspěvní k dosaženému výsledku“ v Rámcové smlouvě sjednán není a nelze jej tak dovodit. K takovému závěru nelze dospět ani z

označení žalobkyně termínem „subdodavatel“ ve vztahu k žalované. Takové označení vychází ze Smlouvy účastníků ze dne 15. 4. 2014 a váže se k prokázání kvalifikace k zaměstnávání agenturních pracovníků. O tom, že žalobkyně byla v pozici zaměstnavatele k agenturním pracovníkům, není sporu. Tato odměna proto náleží žalobkyni, které i dosud byla složitelem na základě předložených faktur vyplácena. Právo na podíl z odměny – poplatku pro agenturu ve prospěch žalované by mohlo vyplývat jen z jejich vzájemného vztahu, nikoliv ze vztahu k uživateli.

V dovolání proti rozsudku odvolacího soudu žalovaná namítá, že, ačkoliv žalovaná opakovaně tvrdila a dokládala, že vůle účastnic byla původně založena na tom, že žalobkyně by ve vztahu k Masokombinátu Plzeň s. r. o. (dlužníkovi) vystupovala toliko v postavení subdodavatele žalované, soud prvního stupně a odvolací soud dospěly ke skutkovým zjištěním, že žalobkyně a žalovaná vstoupily do závazkového právního vztahu s dlužníkem společně. Výklad odvolacího soudu, v rámci kterého byla posuzována povaha odměny agentury vůči uživateli, však „není možné posuzovat hledisky ochrany zaměstnance, když takovou ochranu hmotné právo nepřiznává, zaměstnance žádným institutem v tomto vztahu nechrání a chránit nemůže“. Odvolací soud tak pochybil, když dotčená ustanovení Rámcové smlouvy nevykládal v souladu s obecnými ustanoveními o závazcích dle občanského zákoníku a podrobil je striktnímu výkladu vlastního pracovněprávního vztahům. Při výkladu Rámcové smlouvy tak měl odvolací soud dospět k názoru, že smluvní postavení žalobkyně a žalované je rovnocenné a takto měl vykládat též inkaso odměny náležící žalobkyni a žalované z Rámcové smlouvy. V Rámcové smlouvě s uživatelem nebylo nijak ujednáno, jak bude toto postavení žalobkyně a žalované vypořádáno v rámci dílčích práv a povinností, včetně práva inkasovat odměnu, neboli nebyl stanoven poměr či způsob výpočtu dílčích nároků. Nelze tak oddělit od Rámcové smlouvy Smlouvu o vzájemné spolupráci, kterou „složiteli bylo dáno na vědomí“, jak jsou práva a povinnosti stran agentury jako jeho smluvního partnera vypořádány. S odkazem na ustanovení § 1868 o. z. dále namítá, že odvolací soud „měl vycházet s přihlédnutím k povaze pohledávky jako pohledávky společné a měl tedy dospět k závěru, že předmět úschovy náleží každému z účastníků rovným dílem“. Vytýká také odvolacímu soudu, že se omezil výhradně na vztah mezi složitelem a oběma v úvahu připadajícími příjemci a rezignoval tak na úplné zjištění právních vztahů mezi účastníky řízení, neboť se nezabýval obsahem smlouvy o vzájemné spolupráci ze dne 15. 4. 2014 (Smlouvy), a že předmětem odvolacího řízení „neměl být nárok žalobkyně k předmětu úschovy, když odvolací soud byl povinen zabývat se toliko nárokem žalované na vydání předmětu úschovy“. Navrhla, aby dovolací soud rozsudek odvolacího soudu zrušil a věc vrátil Krajskému soudu v Plzni k dalšímu jednání.

Žalobkyně navrhla, aby dovolací soud, nebude-li dovolání odmítnuto, dovolání zamítl jako nedůvodné, neboť odvolací soud rozhodl v mezích platných právních předpisů a i v souladu se skutkovým stavem věci.

Nejvyšší soud České republiky jako soud dovolací (§ 10a občanského soudního řádu) dovolání projednal a rozhodl o něm podle zákona č. [99/1963](#) Sb., občanský soudní řád, ve znění účinném po 29. 9. 2017, neboť rozhodnutí odvolacího soudu bylo vydáno po dni 29. 9. 2017 (srov. Čl. II bod 2 zákona č. [296/2017](#) Sb., kterým se mění zákon č. [99/1963](#) Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. [292/2013](#) Sb., o zvláštních řízeních soudních, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony) - dále jen „o. s. ř.“. Po zjištění, že dovolání proti pravomocnému rozsudku odvolacího soudu bylo podáno oprávněnou osobou (účastníkem řízení) ve lhůtě uvedené v ustanovení § 240 odst. 1 o. s. ř. a že jde o rozhodnutí, proti kterému je dovolání přípustné podle § 237 o. s. ř., neboť napadený rozsudek závisí na vyřešení otázky, zda vůbec a do jaké míry lze v řízení o nahrazení souhlasu s vydáním předmětu soudní úschovy přihlížet k vzájemným závazkům mezi příjemci, která dosud nebyla v judikatuře soudů ve všech souvislostech vyřešena, přezkoumal rozsudek odvolacího soudu ve smyslu ustanovení § 242 o. s. ř. bez jednání (§ 243a odst. 1 věta první o. s. ř.) a dospěl k závěru, že dovolání není opodstatněné.

Z hlediska skutkového stavu bylo v projednávané věci zjištěno (správnost skutkových zjištění soudů přezkumu dovolacího soudu – jak vyplývá z ustanovení § 241a odst. 1 a § 242 odst. 3 věty první o. s. ř. – nepodléhá), že žalobkyně a žalovaná uzavřely dne 15. 4. 2014 „smlouvu o vzájemné spolupráci“ (Smlouvu) „za účelem splnění kritérií a požadavků uvedených ve výběrovém řízení na dočasné přidělování zaměstnanců agenturou práce vypsáno společností Masokombinát Plzeň s. r. o.“, že „obě agentury“ (žalobkyně a žalovaná) společně na základě přihlášky ze dne 17. 4. 2014 vyhrály výběrové řízení do Masokombinátu Plzeň s. r. o. (složitele) a na základě toho byla mezi všemi třemi účastníky - složitel, žalobkyně a žalovaná - uzavřena Rámcová smlouva o dočasném přidělování zaměstnanců ze dne 27. 5. 2014 (Rámcová smlouva), jejímž předmětem „je závazek Agentury dočasně přidělit dohodnutý počet zaměstnanců Uživateli a závazek Uživatele zaplatit Agentuře dohodnutou odměnu“ [čl. I. bod 1) Rámcové smlouvy], že ve smlouvě jsou sice uvedeni tři účastníci, Masokombinát (uživatel) a ppm factum a Career Partner (agentura), ale smlouva je koncipovaná jako smlouva dvoustranná (což prohlásila žalobkyně i žalovaná), že na návrh společnosti Masokombinát Plzeň s. r. o., IČO 00884600 (nyní Schneider Food, s. r. o., IČO 00884600), Okresní soud Plzeň – město usnesením ze dne z 12. 1. 2015, č. j. 29 Sd 28/2014-55, přijal do úschovy částku 567.430,30 Kč, která „představuje platbu agentuře za poskytnutí jejích služeb“, a to ve prospěch příjemců – žalobkyně a žalované, neboť složitel má důvodnou pochybnost, zda je oprávněným příjemcem uvedené platby žalobkyně nebo žalovaná, a že účastnice vzájemně nesouhlasily s vydáním předmětu úschovy opačnému příjemci.

Podle ustanovení § 290 zákona č. [292/2013](#) Sb., o zvláštních řízeních soudních, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „z. ř. s.“), u soudu lze složit do úschovy peníze, cenné papíry a jiné movité věci hodící se k úschově za účelem splnění závazku.

Podle ustanovení § 291 odst. 2 z. ř. s. návrh na přijetí do úschovy musí obsahovat prohlášení složitele, který peníze, cenné papíry nebo jiné věci do úschovy skládá, že závazek, jehož předmětem jsou hodnoty skládané do úschovy, nelze splnit, protože věřitel je nepřítomen nebo je v prodlení, nebo že složitel má odůvodněné pochybnosti, kdo je věřitelem, nebo že složitel věřitele nezná; to neplatí, jde-li o povinnou úschovu.

Podle ustanovení § 298 odst. 1 z. ř. s. předmět úschovy vydá soud příjemci na jeho žádost. Jestliže ke složení došlo proto, že někdo jiný než příjemce uplatňuje právo na vydání předmětu úschovy nebo že někdo jiný, jehož souhlasu je třeba, nesouhlasí s vydáním předmětu úschovy příjemci, je k vydání předmětu úschovy zapotřebí souhlasu všech účastníků a osoby, pro jejíž nesouhlas s plněním došlo ke složení do úschovy. Souhlasu složitele je však třeba jen tehdy, bylo-li plnění složeno pro neznámého věřitele.

Podle ustanovení § 299 odst. 1 z. ř. s. byl-li souhlas s vydáním předmětu úschovy odepřen, lze jej nahradit pravomocným rozsudkem soudu, kterým bylo rozhodnuto, že ten, kdo vydání odporoval, je povinen souhlasit s vydáním předmětu úschovy žadateli.

Dlužník je - z pohledu ustanovení § 1953 věty první zákona č. [89/2012](#) Sb., občanský zákoník - bez své viny v nejistotě, kdo je věřitelem, tehdy, jestliže si u něho činí více osob právo na stejné plnění (předmět závazku), ačkoliv je dlužník povinen plnit pouze jednou, a jestliže dlužník nemá možnost (objektivně vzato) rozpoznat, které z nich plnění opravdu (po právu) náleží. Dá-li složitel do soudní úschovy plnění (předmět závazku), protože má důvodné pochybnosti o tom, kdo je (jeho) věřitelem, k vydání předmětu úschovy jím určenému příjemci se nevyžaduje složitelův souhlas.

Žaloba o uložení povinnosti souhlasit s vydáním předmětu úschovy (§ 299 odst. 1 z. ř. s.) představuje procesní formu vyjádření posouzení otázky, komu (zda příjemci nebo přihlašovatel, popřípadě složiteli) má být předmět úschovy soudem vydán, tedy – řečeno jinak – komu svědčí vlastnické nebo jiné právo k předmětu úschovy, na základě kterého soud vydá předmět úschovy. Není přítom

podstatné, že vlastnické nebo jiné právo k předmětu úschovy se v tomto řízení řeší jen jako otázka předběžná a že nachází svůj projev ve výroku rozsudku v podobě „nahrazení projevu vůle“; pravomocný rozsudek soudu, kterým bylo rozhodnuto, že žalovaný „je povinen souhlasit s vydáním předmětu úschovy“, žalobci totiž zakládá právo, aby mu soud vydal předmět úschovy, čímž bude naplněno jeho právo k majetku, uloženému nebo složenému do úschovy soudu (ve vztahu k obdobně předchozí právní úpravě řízení o úschovách v ustanoveních § 185a až 185h zákona č. [99/1963](#) Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů účinném do 31. 12. 2013 srov. též právní názory uvedené v usnesení Nejvyššího soudu ze dne 10. 10. 2008, sp. zn. 21 Cdo 3967/2007, které bylo uveřejněno pod č. 66 v časopise Soudní judikatura, roč. 2009, nebo v usnesení Nejvyššího soudu ze dne 4. 5. 2010, sp. zn. 21 Cdo 293/2009, které bylo uveřejněno pod č. 96 v časopise Soudní judikatura, roč. 2012).

Soudy se tedy v projednávané věci správně zabývaly tím, komu svědčí vlastnické nebo jiné právo k předmětu úschovy.

Žalovaná, jak vyplývá z jejích postojů v průběhu řízení i z obsahu dovolání, své právo k předmětu úschovy dovozuje z toho, že smluvní postavení žalobkyně a žalované vyplývající z Rámcové smlouvy je rovnocenné a takto je třeba vykládat též inkaso odměny náležící žalobkyni a žalované z Rámcové smlouvy, neboť v ní nebyl stanoven poměr či způsob výpočtu dílčích nároků, a nelze proto od Rámcové smlouvy oddělit Smlouvu o vzájemné spolupráci, ze které je zřejmé, jak jsou práva a povinnosti účastnic jako smluvního partnera Rámcové smlouvy vypořádány.

Jak ale bylo výše uvedeno (a vycházel z toho i odvolací soud), pro posouzení, komu z označených příjemců (zde žalobkyně a žalovaná) má být složená částka vydána, je podstatné, komu svědčí právo k předmětu úschovy. Takové právo ale musí vycházet ze vztahu mezi složitelem a příjemcem, neboť právě pro příjemce (zde pro dva označené příjemce) je určena částka složená v úschově. Důvodem jejího složení byla totiž nejistota složitele (dlužníka) - jeho odůvodněné pochybnosti, kdo je věřitelem (srov. § 291 odst. 2 z. ř. s. a § 1953 věty první zákona č. [89/2012](#) Sb., občanský zákoník) a komu z příjemců má tedy být plněno. Právo příjemce nebo jiného přihlašovatele k předmětu úschovy se tak musí upínat toliko ke vztahu mezi složitelem (dlužníkem) a příjemcem nebo jiným přihlašovatelem (dlužníkovým věřitelem); nemůže se odvíjet od jiného právního vztahu.

K otázce, zda pohledávka, kterou má věřitel proti příjemci nebo přihlašovateli úschovy, zakládá věřiteli právo na vydání věci z úschovy, srov. rozsudek býv. Nejvyššího soudu ČSR ze dne 31. 3. 1982, sp. zn. 3 Cz 24/82, který byl uveřejněn ve Sborníku stanovisek, zpráv o rozhodování soudů a soudních rozhodnutí Nejvyšších soudů ČSSR, ČSR a SSR, vydaném býv. Nejvyšším soudem ČSSR, Praha 1986, s. 788 (tzv. Sborník IV.) nebo rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 8. 2019, sp. zn. 21 Cdo 3697/2018, a v nich přijatý právní závěr, že má-li věřitel vykonatelnou pohledávku proti příjemci nebo přihlašovateli, kteří požádali o vydání předmětu úschovy, avšak předmět úschovy jim dosud nebyl vydán, může se domáhat též uspokojení z předmětu úschovy; nejde ovšem o právo k předmětu úschovy, jak ho má na mysli řízení o úschovách, a způsobitým právním prostředkem tu proto není žaloba ve smyslu ustanovení § 299 odst. 1 z. ř. s., ale jen návrh na nařízení výkonu rozhodnutí (exekuce) postižením majetkových práv příjemce nebo přihlašovatele podle ustanovení § 320 o. s. ř.

V projednávané věci žalobkyně své právo k předmětu úschovy dovozuje z Rámcové smlouvy o dočasném přidělování zaměstnanců ze dne 27. 5. 2014, jejímž předmětem je (jak vyplývá z jejího čl. I. bodu 1) „závazek Agentury dočasně přidělit dohodnutý počet zaměstnanců Uživateli a závazek Uživatele zaplatit Agentuře dohodnutou odměnu“, a z toho, že to byla právě žalobkyně, kdo Uživateli (složiteli) dodával své zaměstnance k výkonu práce; tyto skutečnosti byly soudy považovány za prokázané (srov. § 241a odst. 1 a § 242 odst. 3 větu první o. s. ř.). Naproti tomu žalovaná své právo k předmětu úschovy dovozuje z toho, že byla účastnicí Rámcové smlouvy o dočasném přidělování zaměstnanců ze dne 27. 5. 2014, a z toho, že ze Smlouvy o vzájemné spolupráci uzavřené dne 15. 4.

2014 mezi účastnicemi je zřejmé, jak jsou práva a povinnosti účastnic jako smluvního partnera Rámcové smlouvy vypořádány. Již z tohoto prostého srovnání je patrné, že zatímco žalobkyně své právo k předmětu úschovy dovozuje ze smluvního vztahu se složitelem a z plnění v jeho prospěch učiněného, žalovaná své právo dovozuje sice rovněž ze své účasti na smlouvě se složitelem, ale hlavně z dvoustranné smlouvy s žalobkyní. To je celkem logické, protože ze samotné Rámcové smlouvy jí nárok na plnění od složitele nemohl vzniknout, neboť to nebyla ona, ale žalobkyně, kdo podle Rámcové smlouvy plnil (ve vztahu ke vzniklé pohledávce, jejíž splnění je předmětem úschovy). Za této situace – jak výše uvedeno – je žalovaná podle svých vlastních tvrzení v postavení věřitele pohledávky, kterou má proti příjemci (žalobkyni). Žalovaná se v důsledku možného vzniku nároku na plnění ze Smlouvy o vzájemné spolupráci uzavřené dne 15. 4. 2014 nestala nabyvatelem peněžní částky ve výši 567.430,30 Kč (případně částky 380.041,30 Kč) a nevzniklo jí ani žádné jiné právo, které by jí (bez dalšího) zakládalo právo na vydání (odevzdání) těchto peněžních prostředků. Nejde tedy o právo k předmětu úschovy, jak ho má na mysli řízení o úschovách, a způsobným právním prostředkem tu proto není žaloba ve smyslu ustanovení § 299 odst. 1 z. ř. s. Správně se proto odvolací soud ani nezabýval tím, zda ze Smlouvy o vzájemné spolupráci uzavřené dne 15. 4. 2014 mezi účastnicemi vyplývá nějaká aktuální pohledávka žalované za žalobkyní.

Obstát nemůže ani námitka žalované, že předmětem odvolacího řízení „neměl být nárok žalobkyně k předmětu úschovy, když odvolací soud byl povinen zabývat se toliko nárokem žalované na vydání předmětu úschovy“, která vychází z nepochopení procesních důsledků pravomocného rozsudku soudu, kterým byla zamítnuta žaloba o uložení povinnosti souhlasit s vydáním předmětu úschovy (nahrazuje ve smyslu ustanovení § 299 odst. 1 z. ř. s. žalobcem odepřený souhlas s vydáním předmětu úschovy žalovanému).

Z uvedeného vyplývá, že odvolací soud dospěl k zákonu odpovídajícímu závěru, že žalobkyně má právo na vydání předmětu úschovy a že žalovaná je povinna s jeho vydáním žalobkyni souhlasit; uvedený závěr je z hlediska uplatněných dovolacích důvodů správný. Protože nebylo zjištěno, že by řízení bylo postiženo některou z vad uvedených v ustanovení § 229 odst. 1 o. s. ř., § 229 odst. 2 písm. a) a b) o. s. ř. nebo v § 229 odst. 3 o. s. ř. anebo jinou vadou, která by mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, Nejvyšší soud České republiky dovolání žalované podle ustanovení § 243d odst. 1 písm. a) o. s. ř. zamítl.

© EPRAVO.CZ – Sbírka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Náhrada škody zaměstnancem](#)
- [Likvidace dědictví](#)
- [Jistota](#)
- [Insolvenční řízení](#)
- [Exekuce](#)
- [Započtení](#)
- [Reorganizace](#)
- [Soudní poplatky \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Spotřebitel \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Správa společné věci \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Správní řízení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)